

ще ги улесни, ще имъ развърже ржцетъ, правъ е Илия. Но какъ ще я изплатятъ? Страхъ я отъ хилядитъ. Колко пари сж тѣ? Мжчеше се да си представи, и не можеше. Когато продадѣше трийсетина яйца на Бойча Топала и премѣтнѣше въ ржцетъ си лѣскавитъ левове, струваше ѝ се, че пренася цѣло имане. А за нивата... осемдесетъ хиляди... Тя настрѣхваше, студени трѣпки на страхъ и тревога обилазваха кожата ѝ.

— Азъ въ партизанлъци не се бъркамъ, отъ служба не чакамъ, — похвали се самъ Илия. — Ще гледамъ да купя нѣкоя и друга нивица, та децата да не думатъ единъ день: голи като пушки ни остави тейко...

— Не го правишъ за лошо, бре Илийко, — рече Ганка и поклати неопредѣлено глава. — Ама хубаво трѣбваше да се обмисли...

— За плащането трѣбва работа, какво ще му мислимъ...

— Времената сж лоши...

— Все такива сж си били времената, — отвърна той малко сопнато. — Ти Коля не го слушай, той по книги приказва. Братъ ти е, ама азъ не го харесвамъ. Все едни дълбоки ги измисля — просто ума ти да изкара... Оня день пакъ разправяше: не знамъ кжде си въ Америка паднало житото, та да сме си стѣгали каишитъ.

— Ехъ, — въздъхна тя, — за хората може и лошъ да е, ама децата си не е напждилъ.

— Ти пъкъ! — замахна шеговито той и я погали по косата. — Не съмъ казалъ такова нѣщо... То, като ти е братъ, та...

— Какъвто и да е, свой е. Да бѣше се допиталъ до него: два ума сж повече отъ единъ.

— Умъ не ща! Пари ми дай на мене, пари! И да бѣхъ отишълъ, какво щѣше да ме научи? Това,